

апр. 1611, е първият, който започва да изработва цигулки въ различни голѣмини. Други видни членове и потомци на фамилията сж: **Херонимъ, Антонио и Николо** (синъ на Херонима), който е най-прославения отъ Аматиевцитѣ, род. 3 септ. 1596 г., умр. 12 авг. 1684. Неговата слава започва, когато изработва една редица инструменти: 12 цигулки, 6 виоли и 6 виолончела — за двора на Карла IX французски. Инструментитѣ А. се отличаватъ съ мекотата и чистотата на тона и се ценятъ въ днешно време много високо. Въ началото на XVII ст. въ Болоня е изработвалъ доброкачествени струнни инструменти, главно цигулки и басове, Джузепе А., за когото не се знае дали е потомък на прочутата фамилия А. отъ Кремона.

Аматоръ — фр. Amateur — любител на изкуството (музиката), дилетантъ.

Амбигуъ — лат. Ambitus — тоновиятъ обемъ на една мелодия — отъ най-високия до най-низкия ѳ тонъ.

Амброзианско пѣние се нарича църковно пѣние, въведено въ III в. отъ Миланския епископъ Свети Амброзий — въ църквитѣ на неговата епархия. Коренитѣ на А. п. се намиратъ на изтокъ, отъждето св. Амброзий заимства мелодии за респонсориялното пѣние. Той въвежда и химновото пѣние въ Италия, като самъ е съчинявалъ химни.

Амброзиана хвалебна пѣсень (Hymnus Ambrosianus) се нарича известната латинска църковна пѣсень „Te Deum laudamus“ („Тебе Бога хвалимъ“). Авторъ на А. х. п. не е св. Амброзий. Той само е превелъ текста отъ гръцкото църковно пѣние.

Амброзий светий, Ambrosius — епископъ Милански, многозаслужилъ за католическото църковно пѣние духовникъ, род. 333 въ Тиръ, умр. 4 апр. 397 въ Милано. А. е не само ревнителъ за подобрене на църковното католишко пѣние, но и самъ е авторъ на химни и духовни пѣсни, като: „Veni redemptor gentium“. Че А. е заимствувалъ отъ гръцката църква четиритѣ църковни гласа, които, чрезъ развитие на плагалинитѣ и автентичнитѣ, ставатъ осемъ, е споредъ Римана, вѣроятно, но легенда е приписваното на А. с. означение на основнитѣ тонове съ седемтѣ букви на латинската азбука.

Амброзиусъ, Херманъ — Ambrosius

Hermann — значителенъ компонистъ, род. 25 юли 1897 въ Хамбургъ; училъ при Хансъ Гришъ въ Лайпцигъ теория и пиано, следъ войната — при Алфр. Сендрей, сжщо тамъ, и при Хансъ Пфицнеръ — въ Берлинската академия. 1924 е корепетиторъ въ опера и сжщевременно учи и въ университетъ въ Лайпцигъ, а сега — капелмайсторъ и акустически-технически сътрудникъ въ тамошното радио и сжщевременно преподавателъ въ консерваторията. А. принадлежи къмъ групата северогермански компонисти, които изпитватъ влиянието на Брамса и Пфицнера, и съ своето творчество искатъ да хвърлятъ мостъ между миналото и настоящето. Композицитѣ му отразяватъ живо чувство за форма и богата звукова фантазия — при единъ твърде сложенъ ритъмъ и разнообразна хармония, въ която използва и последнитѣ тонални възможности. Творби: 5 симфонии и едно скерцо за оркестъръ; по една Сюита (въ 10 части) и Партига за малък оркестъръ; симфонична поема „Фаустъ“ за соли, хоръ и голѣмъ оркестъръ, по единъ концертъ за пиано, цигулка и виолончелъ съ оркестъръ; единъ клавирквинтетъ; 6 струнни квартета, едно струнно трио, и други камерни творби съ пиано и духовни инструменти; по една сюита и соната за флейта и пиано; малка сюита за флейта, цигулка и пиано; 90 Псаломъ — за соли, хоръ, оркестъръ и органъ; „Смъртъта на Балдеръ“ — за мъжки хоръ, соли и оркестъръ; трагическата пантомима „Мерсалиано“ въ 2 акта; пѣсни и хорове — до сега кржло 70 опуса.

Амброзъ, Августъ Вилхелмъ — Ambros, August Wilhelm — виденъ музикаленъ историкъ, род. 17 ноември 1816 въ Маутъ при Прага, умр. 28 юни 1876 въ Виена. Свършилъ право, но сериозно занимавалъ се и съ музика, А. си създава име още съ първия свой трудъ: „Граници между поезията и музиката“ (1856), който се явява като противомисълъ на идентъ на Хансликъ, прокарани въ книгата му „За музикално прекрасното“. Славата на А. се основава на 4 томната негова „История на музиката“, която го поставя въ реда на първитѣ музикални историци. За най-голѣмо съжаление,